

РОБЪРТ СИЛВЪРБЪРГ ЛОВЦИ НА ЗВЕРОВЕ

Превод от английски: Милен Колев, —

chitanka.info

От височина петдесет хиляди мили планетата изглеждаше привлекателна. От земен тип, с преобладаващи зелени и сини тонове, без видими признаци за присъствието на цивилизация. Що се отнася до фауната обаче...

Обърнах се към Клайд Холдрет, който се беше прегърбил пред термоскопа.

— И какво ще кажеш?

— Подходяща температура, много вода. Струва ми се, че си заслужава да кацнем.

Влезе Ли Дейвидсън. На рамото му клечеше една от онези сини майmunки, които хванахме на Алфераз.

— Имаме ли свободни клетки?

— За цял зоопарк.

— Предлагам да кацнем — рече Холдрет. — Не можем да се върнем на Земята с чифт майmunки и един мравояд.

Освен с търсенето на извънземни животни за Зоологическия отдел на Министерството за междузвездни пътувания междуременно се занимавахме и с картографиране на планети, а в тази звездна система още не бяха влизали земни звездолети. След като още веднъж внимателно огледах синьото кълбо, аз се заех с изчисляване на траекторията за кацане. От клетките се чуваха сърдитите вопли на майmunите, които Дейвидсън привързваше към креслата срещу претоварване, и недоволното похъркване на мравояда от Ригел.

* * *

Корабът още не беше докоснал повърхността, когато наоколо започнаха да се трупат представители на тамошната фауна.

— Гледайте, има не по-малко от хиляда вида! — възкликна Дейвидсън. — Направо мечта!

— Колко от тях можем да вземем със себе си? — попитах, правейки си сметки за свободното място.

— Прибираме само най-екзотичните екземпляри и се връщаме на Земята — отвърна Холдрет. — Другите ги оставяме за следващия път.

— Хей, погледнете! — повика ни Дейвидсън.

От гъстата гора се появи същество не по-малко от двајсет фута на ръст, нещо като жираф с мъничка главичка и грациозна шия. Крачеше на шест дълги крака. Поразяваха очите му — огромни виолетови сфери, изнесени напред. Животното доближи до кораба и сякаш впери поглед в нас. Стори ми се, че иска да ни каже нещо.

— Големичко е, а? — прекъсна мълчанието ни Дейвидсън.

— Едва ли ще можеш да го вземеш.

— Може би ще успеем да поберем детенцето му — рече Дейвидсън. — А, Клайд?

— Ще опитаме — измърмори Клайд.

След като задоволи любопитството си, жирафът се излегна на тревата. Някакво кучеподобно зверче го залая, но онзи даже на извърна глава.

— Какво показва анализът на атмосферата?

— Страхотна! — отвърна Холдрет. — Идеално място за лов.

Обзе ме някаква смътна тревога. Много добре не е на добре...

— Никога не съм виждал такова нещо — повтори Дейвидсън поне за петнайсети път. — Истински рай за ловци на зверове.

След малко дойде Холдрет, понесъл на ръце нещо като куче без козина и изпъкнали като на насекомо очи.

— Как е, Хес?

— Нормално — отвърнах без ентузиазъм.

— Не си във форма. Какво има?

— Тук нещо не ми харесва.

— Защо?

— Животните сами ти се пъхат в ръцете. Като че ли умират от радост, задето ги прибираме в кораба. Като си спомня колко дълго преследвахме мравояда...

— Стига, Хес. Ако искаш, ще товарим бързо, но тази планета е истинска златна мина.

Холдрет се разсмя и помъкна кучето към клетките. Чувствах се ненужен и реших да огледам околността. След половин час бях на висок хълм. Оказа се, че сме кацнали на остров или дълъг полуостров. В трите посоки се виждаше море. До брега отляво тъмнееше гора, отдясно — степ. В подножието на хълма блестеше малко езеро. Истински рай за всяка живинка.

Не съм зоолог, каквото знам, съм го научил от разговорите си с Дейвидсън и Холдрет. Но дори аз бях поразен от страхотното многообразие на странни същества и тяхното изненадващо дружелюбие. По пътя срещнах още един жираф и пак ми се стори, че се опитва да ми каже нещо.

Като се върнах на кораба, клетките бяха натъпкани до горе.

— Как е? — попитах.

— Свършваме — отвърна Дейвидсън. — Сега ще подберем какво да вземем и какво не.

Той изнесе от една клетка две кучеобразни и ги замени с нещо като пеликан.

— Почакай — казах. — Доста странна птица. Та тя има осем крака!

— Не се прави на зоолог — заяде се Холдрет.

— Не съм, но... Защо едни животни имат осем крака, други — шест, трети — четири? — Двамата ме зяпаха, сякаш не разбираха въпроса ми. — Искам да кажа, че процесът на еволюцията си има своя логика. Земните животни например имат четири крайника, а онези от четвъртата планета на Бета от Кентавър — шест...

— Всичко се случва — възрази Холдрет. — Спомни си симбиозата на Сириус-три или червеите на Мизар. Но може би си прав — има някакво странно отклонение. Може би ще трябва да останем и да направим допълнителни проучвания.

Разбрах, че съм допуснал сериозна грешка, и се реших на обходен номер.

— Не съм съгласен. Точно обратното — трябва да се махаме и после да се върнем с по-подготвена експедиция.

— Стига, Хес — нервно рече Дейвидсън. — Такъв случай се пада веднъж в живота.

— Ли, не забравяй — аз съм командирът. Направихме кратко отклонение, сега продължаваме нататък. Запасите ни са строго ограничени. Никакви научни изследвания, иначе ще трябва да ядем тези странни животинки.

— Срещу такъв аргумент не се спори — съгласи се Холдрет.

— Добре де — неохотно склони и Дейвидсън.

Реших да изчисля режима на излитане и отидох в командната зала. Там ме очакваше изненада — някой беше изпокъсал от гнездата

на пулта всички проводници! Минута-две не можах да дойда на себе си, после хукнах към клетките.

— Дейвидсън!

— Какво има, Хес?

— Ела в залата!

Доиде след няколко минути с явна неохота. Когато му посочих пулта, замръзна с отворена уста.

— Веднага повикай Холдрет!

Докато доведе Холдрет, аз огледах пулта. Не беше чак толкова страшно, можеше да се оправи за около два дни...

— И тъй, кой го е направил? — нахвърлих се аз върху двамата.

— Ако намекваш, че това е сторено от някой от нас... — започна Дейвидсън.

— Нищо не намеквам. Вие искате да продължим изследванията. Най-добрият начин е да повредите системата за управление и да ме принудите да я поправам. Е, постигнахте го!

— Хес — Дейвидсън сложи ръка на рамото ми, — не сме ние, поварвай.

Беше откровен.

— Кой тогава?

Повдигнаха рамене. После отидоха при животните, а аз се захванах с ремонта. След няколко часа ръцете ми вече трепереха от умора и реших да оставя работата за другия ден.

Нея нощ спях лошо. От клетките се чуваха стения, писъци, ръмжене, писукане, кудкудякане... Към четири призори потънах в дълбок сън. Някой ме измъкна от него със здраво друсане на рамото.

— Ставай, Хес!

— Какво има, по дяволите... — Но те вече ме мъкнеха към залата. Там мигом се пробудих.

Всички проводници на пулта отново се валяха на пода!

— Трябва да пазим залата — казах. — Един от нас трябва да е буден постоянно. Освен това трябва да изхвърлим всички животинки още сега!

— Какво?! — възкликна Холдрет.

— Той е прав — съгласи се Дейвидсън.

Целия ден оправях пулта, а вечерта се заех с охраната, едва превъзмогвайки желанието си да дремна. Когато Холдрет влезе в

залата да ме смени, той ахна и посочи пулта — проводниците пак бяха на пода!

През нощта и тримата останахме в залата. Пак се захванах с проклетия пулт, а сутринта се разбра, че трудът ми пак е отишъл на вятъра. Никой не беше забелязал как е станало.

Измъкнах се от звездолета и седнах на един камък. Едно от кучеподобните дойде и потърка муцуната си в коляното ми. Почесах го по ушите.

На единайсетия ден животните спряха да се интересуват от нас. Разтакаваха се по равнината и събираха късчетата бяло тестообразно вещество, което всяка нощ се сипеше от небето. Нарекохме го „мана небесна“. Нашите провизии свършиха. Бяхме отслабнали. Вече не се доближавах до пулта.

Една вечер Дейвидсън събра цяла кофа от небесната мана и си направихме пиршество.

— Трябва да ви призная — започна Холдрет, — че този звездолет ми писна. Трябва да се върнем към нормалния начин на живот.

— Хайде да си лягаме — казах. — Утре пак ще опитаме да се измъкнем. Може би ще успеем — но в думите ми нямаше достатъчно увереност.

Сутринта станах рано с твърдото намерение да поправа пулта за управление. Когато влязох в залата и погледнах към обзорния екран, направо застинах! Веднага събудих Холдрет и Дейвидсън.

— Погледнете!

Два чифта очи се впериха в екрана.

— Я, прилича на моята къща — промърмори Холдрет. — На моята къща на Земята.

Излязохме навън. Животните се бяха събрали наоколо. Големият жираф приближи към нас и тъжно поклати глава. Къщата стърчеше наред зелената ливада — чиста, блестяща от свежите бои. Някой я беше доставил през нощта, за да живеем в нея.

— Съвсем като моята къща — изненадан повтори Холдрет.

— Естествено! — възкликнах. — Те са я въпроизвели от твоята собствена памет!

— Какво каза?! — подскочиха и двамата.

— Нима още не сте разбрали каква е работата?! — и облизах пресъхналите си устни, разбрал, че остатъкът от живота си ще

прекарам на тази планета. — Нима не разбирате какво означава тази къща?! Това е нашата клетка! Нас, ловците на зверове, тукашният разум се изхитри да ни вкара в своя космически зоопарк!

Погледнах към безоблачното, вече напълно недостижимо небе, качих се на верандата и бавно се отпуснах на люлеещия се стол. И тогава видях табелката:

Земяни, ловци на зверове.

Естествена среда за обитаване — Слънчевата система.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.